

Ιταλία εναντίον Ιταλίας

Φανταστείτε τον εξής πυχαίο τίτλο στην έγκριτη ιταλική εφημερίδα Corriere della Sera, ή στην La Repubblica: «Η πολιτική λιτότητας στις ΗΠΑ οδηγεί 54 εκατομμύρια Αμερικανούς που, έως τώρα αγόραζαν ιταλικά προϊόντα, να σταματήσουν τις αγορές τους.» Φανταστείτε ακόμα οι ιταλοί δημοσιογράφοι να ανακάλυπταν πως η ιταλική κυβέρνηση συμμετείχε ενθουσιωδώς στην επιβολή της συγκεκριμένης πολιτικής λιτότητας στις ΗΠΑ. Είναι κάτι παραπάνω από σίγουρο ότι θα εγκαλούσαν την κυβέρνησή τους με πλειάδα καταδικαστικών άρθρων. Κι όμως. Δεν έπραξαν κάτι αντίστοιχο όταν η ιταλική κυβέρνηση συνεισέφερε τα μέγιστα στην επιβολή πολιτικών λιτότητας σε μια άλλη χώρα όπου τα αποτελέσματα της επιβολής της λιτότητας είχαν ακριβώς τον ίδιο αρνητικό αντίκτυπο στην Ιταλία. Της Ελλάδας βέβαια!

Ας εξηγηθώ. Η Ιταλία, αντίθετα με την Ελλάδα, έχει πραγματική παραγωγική βάση. Δεν είναι τυχαίο που η FIAT είναι ιδιοκτήτρια της αμερικανικής Chrysler (η οποία, μεταξύ άλλων, παράγει και τα Jeep), για να μην αναφερθώ στους κραταιούς οίκους μόδας κλπ. Λοιπόν, γνωρίζετε ότι το 2008, λίγο προ της ελληνικής κατάρρευσης, οι Ιταλικές εξαγωγές στην Ελλάδα ήταν ισόποσες (σε ευρώ) με το ένα τρίτο των ιταλικών εξαγωγών στις ΗΠΑ; Αυτό σημαίνει ότι 11 εκατομμύρια (αφρόνων ίσως) ελλήνων αγόραζαν ιταλικά προϊόντα ίσης αξίας με αυτά που αγόραζε ο 1/3 των αμερικανών πολιτών, δηλαδή περί τα 100 εκατομμύρια αμερικανοί! Αν το δούμε από την μεριά του Ιταλικού εθνικού συμφέροντος, η Ελλάδα ήταν σημαντικός πελάτης, η οικονομική υγεία του οποίου (η μη κατάρρευσή του) αποτελούσε, ή θα έπρεπε να αποτελεί, κόρη οφθαλμού για την κυβέρνηση της Ρώμης.

Κι όμως. Όταν η Ευρώπη της κυρίας Μέρκελ και του θλιβερού κ. Σαρκοζύ αποφάσισε ότι η Ελλάδα πρέπει να μπει στον προκρούστη του Μνημονίου, η κυβέρνηση Berlusconi συναίνεσε. Γιατί; Προφανώς δεν την συνέφερε από πλευράς εξαγωγών να δει την Ελλάδα να ρημάζει. Δεν χρειάζεται να κάνουμε υποθέσεις για τους λόγους. Σε συνομιλία (μέσω Skype) που είχα, προσωπικά, με τον κ. Tremonti, τον υπουργό οικονομικών της Ιταλίας, εκείνη την εποχή (Ιανουάριος του 2011), τον ρώτησα γιατί συναίνεσε σε μια πολιτική που, εφόσον συμπιέζε την αγοραστική ικανότητα των ελλήνων (όπως και έκανε), θα έπληττε βάνουσα τους ιταλούς εξαγωγείς. Μου απάντησε ότι το έκανε με πόνο ψυχής (τόσο για τους Έλληνες πολίτες όσο και για τους ιταλούς εξαγωγείς) γνωρίζοντας ότι το αποτέλεσμα θα ήταν καταστροφικό. Και γιατί το έκανε; Επειδή ο μεγάλος του φόβος ήταν ότι, αν δεν το έκανε, το κόστος δανεισμού του ιταλικού δημοσίου, λόγω της σαθρής διάθρωσης του ευρώ, θα εκτοξευόταν στα ύψη. Και το χειρότερο φίλες και φίλοι; Ο κ. Tremonti είχε δίκιο! Αυτό ακριβώς θα συνέβαινε, γρηγορότερα απ' ό,τι συνέβη. Αν η Γερμανία χαρακτήριζε την Ιταλία «προβληματική», τότε η γείτων χώρα θα γινόταν προβληματική, υπό την έννοια ότι θα αδυνατούσε να επαναχρηματοδοτεί το χρέος της.

Τα παραπάνω σας τα μεταφέρω για έναν απλό λόγο: Επειδή αναδεικνύουν τον ανορθολογισμό της Ευρώπης. Το πόσο ανόητα δομημένο είναι το ευρω-σύστημα που τρομοκρατεί χώρες όπως η Ιταλία και η Ιρλανδία (βλ. το «Ναι» που ψήφισαν οι Ιρλανδοί πολίτες την περασμένη εβδομάδα, χωρίς να το πιστεύουν, στο δημοψήφισμά τους για το απαράδεκτο και πλήρως ανεδαφικό Δημοσιονομικό Σύμφωνο) να συναινούν εναντίον του εθνικού τους συμφέροντος, γνωρίζοντας ότι ακριβώς αυτό πράττουν.

Ανακεικνύουν πως, με στόχο να «φαίνεται» ότι η Ιταλία αποτελεί μέρος του πυρήνα της Ευρωζώνης, κι όχι μέλος της προβληματικής περιφέρειας, η Ιταλία τράβηξε, μόνη της, το χαλί κάτω από τα πόδια της – κι έτσι έγινε μέλος των... «προβληματικών» της Ευρωζώνης. Γιατί το λέω αυτό; Επειδή συναινώντας στην κονιορτοποίηση της ελληνικής κοινωνικής οικονομίας, η Ιταλία είδε τις εξαγωγές της στην Ελλάδα να μειώνονται κατά 54% από το 2008 έως το 2011! Ένα νούμερο ίσο με την απώλεια 33 εκατομμυρίων Αμερικανών αγοραστών Ιταλικών προϊόντων! Και μην μου πείτε ότι αυτό είναι καλό για την Ελλάδα. Ανοησίες! Αυτό που θα ήταν, όντως, καλό για την Ελλάδα θα ήταν να αυξηθούν οι ελληνικές εξαγωγές στην Ιταλία, λόγω της παραγωγής αγαθών που θέλουν να αγοράσουν οι Ιταλοί – όχι να μειωθούν οι εισαγωγές μας λόγω της κατάρρευσης της χώρας μας.

Συμπερασματικά, παρατηρούμε ένα κρεσέντο ανοησίας στην Ευρωζώνη που την οδηγεί, με μαθηματική ακρίβεια, στην κατάρρευση. Όμως, κι εδώ επιμένω, η κατάρρευση του σαθρού ευρώ, θα καταδικάσει όχι μία, αλλά πολλές γενιές ελλήνων και ευρωπαίων, στην κατάθλιψη και την δυστοπία. Όσο και να αντιπαθούμε το ευρώ πρέπει να το σώσουμε. Αλλά για να το σώσουμε πρέπει να πούμε ένα τεράστιο ΟΧΙ σε εκείνους που σήμερα το διαχειρίζονται!